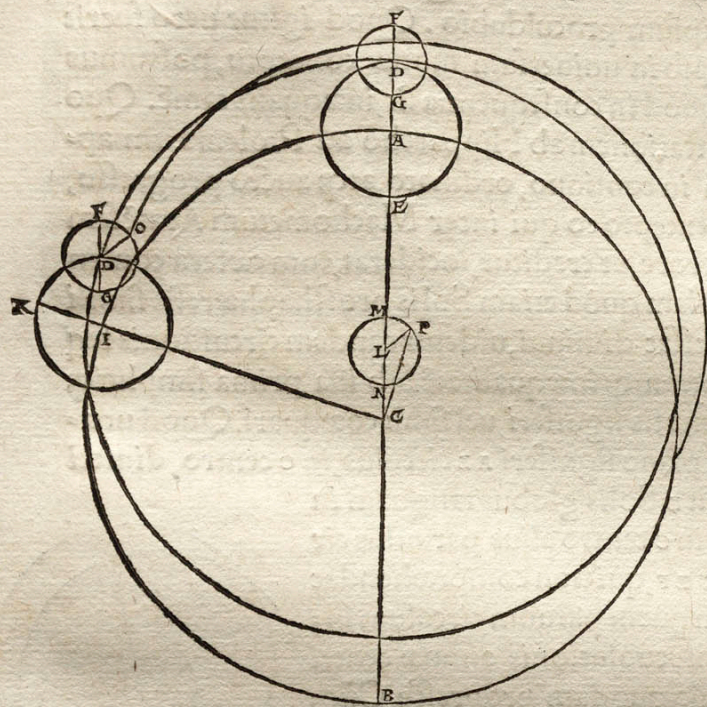

quoque epicyclum hoc modo. Sit mundo ac Soli homocentrus AB , & ACB diameter, in qua summa abscis contingat. Et factum in A centro epicyclus describatur DE , ac rursus in D centro epicyclum FG , in quo terra uersetur, omniaque in eodem plano zodiaci.

Sitque epicycli primi motus in succedentia, ac annuus ferre, secundi quoque hoc est D , similiter annuus, sed in praecedentia, amborumque ad AC lineam pares sint reuolutiones. Rursus centrum terrae ex F in praecedentia addat parumper ipsi D . Ex hoc manifestum est

quod cum terra fuerit in F , maximum efficiet Solis apogaeum, in G minimum: in medijs autem circumferentijs ipsius F epicycli faciet ipsum apogaeum praecedere uel sequi, auctum diminutumue, maius aut minus, & sic motum apparere diuersum, ut antea de epicyclo & eccentro demonstratum est. Capiatur autem AI circumferentia, & in I centro resumatur epicyclus, & conexa CI extendatur in rectam lineam CIK , eritque KID angulus aequalis ipsi ACI , propter reuolutionum paritatem. Igitor ut superius demonstraui, D signum describet eccentrum circuli homocentri AB coaequalem in L centro, ac distantia CL , quae ipsi DI fuerit aequalis, F quoque suum eccentrum secundum distantiam CLM aequalem ipsi IDF , & G similiter secundum IG , & CN distantias aequales. Interea si centrum terrae iam emensum fuerit ut cunctis

ut cunctis FO circumferentiam secundi ac sui epicycli, iam ipsum O non describet eccentrum, cui centrum in A linea contingat, sed in ea quae ipsi DO parallelus fuerit, qualis est LP . Quod si etiam coniungatur OI , & CP , erunt & ipsae aequales, minores autem ipsis IF & CM , & angulus DOI angulo LCF equalis, per VIII. primi Euclid. & pro tanto uidebitur Solis apogaeum in CP linea praecedere ipsam A . Hinc etiam manifestum est, per eccentrepicyclum idem contingere. Quoniam in praexistente solo eccentro, quem descripserit epicyclum circa L centrum, centrum terrae uoluatur in FO circumferentia praedictis conditionibus, hoc est, plus modico quam fuerit annua reuolutio. Superinducet enim alterum eccentrum priori circa P centrum, accidentis prorsus eadem. Cumque tot modi ad eundem numerum sese conferant, quis locum habeat haud facile dixerim, nisi quod illa numerorum ac apparentium perpetua consonantia credere cogit eorum esse aliquam.

Quanta sit secunda Solaris inaequalitatis differentia. Cap. XXI.

Ubi igitur iam uisum fuerit, quod ista secunda inaequalitas primam ac simplicem illam anomaliam obliquitatis signiferi, uel eius similitudinem sequatur, certas habebimus eius differentias, si non obstitit error aliquis obseruatorum praeteritorum. Habebimus enim ipsam simplicem anomaliam anno Christi $M. D. XV.$ secundum numerationem grad. $CLXV.$ scrup. $XXXIX.$ fere, & eius principium facta retrorsum supputatione sexaginta quatuor fere annis ante Christum natum, a quo tempore ad nos usque colliguntur anni $M. D. LXXX.$ illius autem principij inuenta est a nobis eccentrotres maxima partium $417.$ quarum quae ex centro orbis esset $10000.$ nostra uero ut ostensum est $323.$ Sit iam AB linea recta, in qua B fuerit Sol & mundi centrum. Eccentrotres maxima AB , minima BD , descriptique parui circuli, cuius diametens fuerit AD , capiatur AC circumferentia pro modo primae simplicis anomaliae, quae erat partium $CLXV.$ scrup. $XXXIX.$ Quonia igitur data est AB partium $417.$ quae in principio simplicis ano